

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5CoCsp/32/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4419204345
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oliver Kolenčík
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4419204345.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Olivera Kolenčíka a sudcov JUDr. Vladimíra Pribulu a JUDr. Borisa Minksa, v spore žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Bratislava, Mýtna 48, IČO: 35 831 154, zastúpený JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, so sídlom Bratislava, Mýtna 48, IČO: 37 927 795, proti žalovanému: C. K., nar. XX. XX. XXXX, bytom T., Y. XX, o zaplatenie 3 255,60 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č. k. 15Csp/85/2019-135 z 11. marca 2020, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch V. a VI. z r u š u j e
a vec v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Nové Zámky (súd prvej inštancie podľa § 12 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) rozsudkom č. k. 15Csp/85/2019-135 z 11. marca 2020, výrokom I. zastavil konanie o zaplatenie 647,62 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21. 07. 2019 do zaplatenia. Výrokom II. priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 % v časti zastaveného konania v dôsledku čiastočného späťvzatia žaloby. Výrokom III. zastavil konanie o zaplatenie 140 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 21. 07. 2019 do zaplatenia a v súvislosti s uvedeným výrokom ďalším výrokom IV. priznal žalobcovi nárok na náhradu trov čiastočne zastaveného konania voči žalovanému v rozsahu 100 %. Výrokom V. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 2 467,98 eura s 5 % ročným úrokom omeškania zo sumy 2 607,98 eura od 21. 07. 2019 do 02. 12. 2019, zo sumy 2 467,98 eura od 03. 12. 2019 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom VI. priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na § 144, § 145 ods. 2, § 251, § 255 ods. 1, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 5, § 489, § 517 ods. 1, 2, § 524 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“ alebo len „OZ“), § 1 ods. 2, § 9 ods. 1, 2, § 10 ods. 1 a § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase vzniku zmluvy, § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. účinného od 01. 01. 2015.

3. V odôvodnení poukázal na to, že právny predchodca žalobcu (Všeobecná úverová banka, a. s. skrátený názov: VÚB, a.s., Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155) sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie 28. 08. 2018 domáhal voči žalovanému zaplatenia 3 255,60 eura s 5% ročnými úrokmi omeškania od 21. 07. 2019 do zaplatenia. Žalobu odvodnil tým, že dňa 03. 11. 2014 uzatvoril so žalovaným Zmluvu o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty VÚB, a.s., na základe ktorej poskytol žalovanému kreditnú kartu, ku ktorej viedol účet č. XXXXXXXXXXXX. Žalovanému bol poskytnutý úver s úrokom vo výške 22,80 %. Ku dňu vystavenia výpisu z kartového účtu mal žalovaný schválený úverový rámec vo výške 1 800 eur a bol povinný žalobcovi platiť mesačnú splátku vo výške 60 eur. Žalovaný si nesplnil svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy aj napriek viacerým výzvam žalobcu. Pred odstúpením

pohľadávky na vymáhanie vystavil veriteľ k 10. 07. 2019 nový výpis z bankovej knihy s konečným stavom k 30. 06. 2019 obsahujúci súhrn debetných položiek, a to istiny, poplatkov, sankčného úroku a štandardného úroku s prihliadnutím na vykonané úhrady žalovaným. Súdny poplatok vo výške 195 eur žalobca zložil na účet Slovenskej pošty, a.s., dňa 27. 09. 2019.

4. Dňa 04. 10. 2019 bol prvoinštančným súdu doručený spoločný návrh žalobcu ako postupcu a spoločnosti Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Bratislava, Mýtna 48, IČO: 35 831 154 ako postupníka na zmenu strany sporu na strane žalobcu. Súd žiadosti o zmenu strany sporu na strane žalobcu vyhovel uznesením č. k. 15 Csp/85/2019-52 z 9. októbra 2019 a ďalej vo veci konal s právnym nástupcom žalobcu, a to spoločnosťou Intrum Slovakia s.r.o.

5. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe uviedol, že ide o spotrebiteľskú zmluvu, preto je potrebné ju preskúmať z hľadiska ochrany práv spotrebiteľa. Namietal, že zmluvu uzatváral v časovej tiesni, že mu nikto riadne nevysvetlil ustanovenia zmluvy, nevedel čo všetko je v splátkach zahrnuté. Neboli mu vysvetlené všetky náklady spojené s úverom, RPMN podľa neho neobsahuje poistenie (ktoré si nedohodol) ani poplatky za správu kartového účtu. RPMN uvedená v zmluve je nesprávna, nie je zrejmé, ako bola vypočítaná a ani čo obsahuje. Zo zmluvy nie je zrejmé do kedy mal dlžnú sumu zaplatiť a ani do kedy je zmluva platná. Poukázal na to, že pri uzatváraní zmluvy nemohol zmeniť a ani inak dohodnúť žiadne ustanovenia zmluvy s výnimkou výšky úveru. Zmluvu označil za nečitateľnú a písanú drobným písmom. S poukazom na uvedené nedostatky je zmluva bezúročná a bez poplatkov. Potvrdil, že mu bol poskytnutý úver vo výške 1 800 eur, pričom do podania žaloby zaplatil 1 660 eur a sumu vo výške 140 eur uhradil 02. 12. 2019 o čom pripojil doklad. Namietal, že nebol upovedomený o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, nedohodol si žiadne poistné, sankčné úroky boli dohodnuté jednostranne a týkali sa iba porušenia zmluvy spotrebiteľom. Pre prípad porušenia zmluvy druhou stranou nebola v zmluve žiadna sankcia. Namietal oprávnenosť nákladov na vymáhanie uvedených vo výpise s tým, že ich oprávnenosť žalobca nepreukázal. Namietal, že by si s veriteľom dohodol sumu za správu kartového účtu. Žalobu žiadal celom rozsahu ako nedôvodnú zamietnuť.

6. Súd prvej inštancie nariadil vo veci pojednávanie, na ktorom vykonal dokazovanie.

7. Žalobca k vyjadreniu žalovaného uviedol, že je nedôvodné a zotrval na podanej žalobe. Poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-42/2015 z ktorého možno vyvodiť záver, že iba porušenie povinnosti veriteľa podstatným spôsobom môže byť sankcionované zánikom nároku veriteľa na úroky a poplatky. Právny predchádza žalobcu neporušil žiadne povinnosti, preto má žalobca nárok aj na zaplatenie zmluvne dojednaných úrokov ako odplaty poskytnutého úveru. Tiež poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-565/20112 z 27. 03. 2014. Žalovaný dňa 27. 09. 2014 vyplnil Žiadosť o aktiváciu Bankomatky Quatro. Prijatím a schválením tejto žiadosti došlo k uzatvoreniu zmluvy, ktorá bola zo strany banky schválená dňa 03. 11. 2014. Kreditná karta je forma revolvingového úveru, t. j. automaticky obnovovaného úveru, ktorý je čerpaný používaním tejto karty. Žalovaný, ako majiteľ karty mohol, ale nemusel tento úver čerpať. Z kreditných a debetných transakcií žalovaného vyplývajúcich z predloženého položkovitého výpisu z kartového účtu žalovaného vyplýva, že žalovaný vyplnením a podpísaním žiadosti súhlasil s opakovaním obnovením úverového limitu, keďže kreditnú kartu dlhodobo užíval. Ku dňu vystavenia výpisu z kartového účtu mal schválený úverový rámec vo výške 1 800 eur so zmluvným úrokom 22,80 % ročne so štandardnou splátkou vo výške 60 eur mesačne. Žalovaný začal čerpať úverový rámec od 12. 11. 2014. V súlade s čl. V bod 35 písm. a/ Obchodných podmienok právny predchodca žalobcu listom z 07. 09. 2016 vyhlásil okamžitú splatnosť celého dlžného zostatku z dôvodu porušenia platobnej disciplíny žalovaného spočívajúcej v opakovanom neplatení povinných splátok v stanovenej výške. V priebehu revolvingu nie je možné na počiatku zmluvného vzťahu určiť výšku RPMN, pretože sa úver čerpá podľa vôle dlžníka a následne veriteľom dopĺňa, čím sa menia údaje relevantné pre výpočet RPMN. Pokiaľ ide o špecifikáciu žalobou uplatnenej pohľadávky uviedol, že táto predstavuje debetný stav na kartovom účte po zaúčtovaní transakcií, poplatkov spojených so správou a používaním karty vrátane kompenzácie poistenie plateného bankou v súvislosti s poistením. Posledný kalendárny deň v mesiaci je v zmysle v obchodných podmienok kartový účet zaťažovaný štandardnými úrokmi a sankčnými úrokmi, prípadne je v jeho prospech pripísaný úrok z kreditného zostatku na kartovom účte. Žalovaná suma 3 255,60 eura pozostáva z nezaplatenej istiny 1 071,37 eura, nezaplatených poplatkov 319,40 eura, štandardného úroku 1 536,61 eura a nezaplateného sankčného úroku 328,22 eura. Súčasťou vyjadrenia bolo aj jeho oznámenie, že žalobu v časti o zaplatenie 647,62 eura (poplatky a sankčný úrok) s prislúchajúcim úrokom z omeškania berie späť a navrhol v tejto časti konanie zastaviť.

Dodal, že po podaní žaloby dňa 02. 12. 2019 žalovaný uhradil sumu 140 eur, preto v tejto časti istiny o zaplatenie 140 eur s prislúchajúcim úrok z omeškania berie žalobu späť a aj v tejto časti navrhol konanie zastaviť.

8. Prvoinštančný súd uviedol, že zastavenie konania v časti o zaplatenie 647,62 eura s príslušenstvom zaviniel žalobca, preto mal žalovaný v tejto časti žalobou uplatneného nároku úspech. O trovách konania v tejto zastavenej časti rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a dodal, že o výške náhrady trov konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP, po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením.

9. Zastavenie konania v časti o zaplatenie 140 eur s príslušenstvom zaviniel žalovaný, ktorý túto sumu zaplatil až po podaní žaloby, v dôsledku čoho mal v tejto časti úspech žalobca. O nároku na náhradu trov konania rozhodol prvoinštančný súd podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %. Dodal, že o výške náhrady trov konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením.

10. Po čiastočnom späťvzťaní žaloby žalobca žiadal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 2 467,98 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 2 607,98 eura od 27. 01. 2019 do 02. 12. 2019 a zo sumy 2 467,98 eura od 03. 12. 2019 do zaplatenia.

11. Z vykonaného dokazovania dospel súd prvej inštancie k záveru, že v predmetnej veci ide o spotrebiteľskú zmluvu, na ktorú sa vzťahujú ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj ustanovenia Zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z. z. platných v čase uzavretia predmetnej zmluvy, t. j. v znení od 01. 09. 2014 do 31. 12. 2014. V zmysle žiadosti žalovaného, ktorú adresoval právnenému predchodcovi žalobcu, boli žalovanému poskytnuté finančné prostriedky, ktoré mohol čerpať prostredníctvom platobnej karty. Uvedené skutočnosti medzi stranami sporné neboli. Nebolo sporné ani to, že žalovaný prostredníctvom karty čerpal 1 800 eur a takúto sumu aj uhradil. Je zrejmé, že v danom prípade ide o tzv. revolvingový úver, ktorý je typický tým, že veriteľ dopĺňa tento úver a úverový vzťah je tak založený na dobu neurčitú. Dlžníkovi umožňuje čerpať poskytnuté finančné prostriedky opakovane bez nutnosti žiadať o povolenie čerpania finančných prostriedkov prostredníctvom peňažného ústavu, pričom splátka dlžníka sa používa na splatenie poskytnutých úverových prostriedkov a časť na odplatu. Predmetný revolvingový úver bol čerpaný prostredníctvom kreditnej karty, kde bol žalovanému poskytnutý úverový rámec 1 800 eur. Zmluva uzatvorená medzi stranami pozostávala z viacerých dokumentov, pričom prvoinštančný súd dospel k záveru, že táto neodporuje zákonu a ani ho neobchádza. Z textu žiadosti pred jej podpisom, s ktorou bol žalovaný oboznámený a mal ju držbe v domácich podmienkach a až po vyplnení ju následne odovzdal právnenému predchodcovi žalobcu, žalovaný podpísal, čím potvrdil, že bol oboznámený aj s obchodnými podmienkami a cenníkom. Žalovaný svojím podpisom potvrdil, že tieto doklady boli súčasťou žiadosti o poskytnutie úveru a uzavretím zmluvy sa stali jej neoddeliteľnou súčasťou. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že súčasťou uzavretej zmluvy sa stali aj tie listiny, ktoré boli označené v rámci zmluvných dojednaní za súčasť zmluvného textu, aj keď neboli podpísané. Konštatoval, že zmluvu nemôže tvoriť len samotná žiadosť, ale aj obchodné podmienky a cenník, ktoré sú právnou súčasťou zmluvy o úvere a tvoria ju ako jeden celok. V tomto kontexte potom dospel k záveru, že zmluva o úvere obsahovala všetky zákonom predpísané náležitosti, ktoré boli obsiahnuté v obchodných podmienkach ako aj v cenníku.

12. K námietke žalovaného v súvislosti s absenciou údajov o RPMN súd prvej inštancie uviedol, že revolvingový úver je typický tým, že ho veriteľ dopĺňa a dlžník čerpá a môže tak trvať neurčitú dobu. Údaje relevantné pre výpočet RPMN sa preto v priebehu revolvingu menia. Z uvedených dôvodov nie je objektívne možné uviesť ani konečnú splatnosť úveru. Neuvedenie konkrétnej RPMN v zmluve o revolvingovom úvere vzhľadom na charakter tohto úveru nemôže mať za následok, že úver bude bezúročný a bez poplatkov. V zmluve je možné uviesť vzorovú RPMN s uvedením údajov, ak by si spotrebiteľ čerpal úverový rámec naraz a následne splácal dohodnuté splátky bez ďalšieho opakovaného čerpania. Takýmto spôsobom bolo v zmluve a v cenníku postupované. V tejto súvislosti dal do pozornosti skutočnosť, že žalovaný sa žiadnym spôsobom po dobu trvania úverovej zmluvy a úverového vzťahu nedomáhal a nedožadoval výpočtu RPMN a ani iným spôsobom nevyčítal právnenému predchodcovi žalobcu, že v zmluve absentujú údaje alebo chýbajú údaje potrebné pre poskytnutie takéhoto úveru. Vzhľadom na tieto skutočnosti súd prvej inštancie dospel k záveru, že zmluva uzavretá medzi stranami sporu spĺňa všetky zákonom požadované náležitosti a aj keď je formulárovou zmluvou,

je tvorená aj ďalšími listinami, a to obchodnými podmienkami a cenníkom, ktoré požadované údaje uvádzajú.

13. Poukazujúc na uvedené skutočnosti súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok žalobcu je po čiastočnom späťvzati žaloby (v časti poplatkov a sankčných úrokov) v celom rozsahu, t. j. v časti o zaplatenie sumy 2 467,98 eura dôvodný a pozostáva z nezaplatenej istiny 931,37 eura a nezaplatených štandardných úrokov (ktoré boli zmluvne dohodnuté) vo výške 1 536,61 eura.

14. Vzhľadom na to, že sa s plnením peňažného záväzku žalovaný dostal do omeškania, vznikla mu povinnosť zaplatiť žalobcovi aj úroky z omeškania. Výška úrokov z omeškania medzi stranami dohodnutá nebola, žalobca si ich uplatnil v zákonnej výške 5 %, preto mu ich súd prvej inštancie priznal. Pokiaľ ide o dátum, od ktorého súd priznal žalobcovi úroky z omeškania, poukázal na výpis z kreditnej platobnej karty U. na ktorom je deň splatnosti dlžnej sumy dňa 20. 07. 2019, teda 21. 07. 2019 sa žalovaný dostal do omeškania s plnením peňažného záväzku.

15. Ďalej konštatoval, že z obsahu spisu a výpovede žalovaného bolo zrejmé, že žalovaný mal možnosť sa oboznámiť so všetkými dokumentmi, nikto ho nenútil zmluvu podpísať a nebol v časovej tiesni pri jej podpisovaní. Podľa názoru súdu prvej inštancie nemožno nad rámec zákona poskytnúť ochranu konaniu spotrebiteľa, ktoré možno hodnotiť ako nezodpovedné a ľahkovážne len preto, že žalovaný má postavenie „spotrebiteľa“. Úlohou súdov v spotrebiteľských sporoch je poskytnúť spravodlivú ochranu priemernému spotrebiteľovi a nie definovať spotrebiteľa ako jedinca bez rozumu. Priemerný jedinec, ktorý nemá obmedzenú spôsobilosť na právne úkony musí a má byť obozretný vo svojom konaní, pretože jeho primárnym pudom je ochrana seba samého. Vzhľadom k tomu, že zmluva bola uzatváraná na diaľku, mal žalovaný možnosť a dostatočný časový priestor sa so zmluvou ako aj jej prílohami dôkladne oboznámiť a v prípade nejasností mal možnosť sa obrátiť na právneho predchodcu žalobcu alebo na inú osobu znalú problematiky, čo však neurobil s jednoduchým odôvodnením, že v tom čase potreboval finančné prostriedky a alternatíva, aby mu ich poskytol právny predchodca žalobcu sa mu zdala výhodná. Ochrana spotrebiteľa nemôže byť bezbrehá a zájsť tak ďaleko, že títo nemusia niesť žiadne adekvátne dôsledky za svoje konanie, aj keď uzavrú akúkoľvek zmluvu, dokonca čokoľvek čo sa prieči zdravému rozumu, v dôsledku čoho sa z úradnej povinnosti zbavuje svojej zodpovednosti. Takýto postup orgánov ochrany práva je nielenže absolútne nevhodný, ale aj absurdný a v rozpore so zásadou rovnosti, ktoré by mali v podstate platiť aj pre „privilegovaného spotrebiteľa“; opakom je potom neprípustné zvýhodňovanie dlžníka oproti veriteľovi. V tomto smere poukázal na rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 6Co/148/2016 z 28. februára 2017.

16. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že procesne úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. Záverom dodal, že o výške náhrady trov konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením.

17. Proti tomuto rozsudku v časti výroku, ktorým žalobe vyhovel (výrok V.) a v časti výroku o trovách konania (výrok VI.) podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, žiadajúc odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie odôvodnil tým, že neboli splnené procesné podmienky, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Rozsudok súdu prvej inštancie považuje za arbitrárny, nedostatočne odôvodnený, neprimerane prísny, nezohľadňujúci argumenty žalobcu a okolnosti danej veci. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 79/02. Ďalej citoval § 2 ods. 3 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príslušných a o zmene a doplnení niektorých zákonov, čl. 1 ods. 2, čl. 7 ods. 5, § 152 ods. 4 a čl. 154c ods. 1 Ústavy SR. V súvislosti s právom na spravodlivé konanie poukázal na rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva.

18. Namietal, že prvoinštančný súd zaťažil konanie vážnou vadou, pretože nerešpektoval požiadavky medzinárodných zmlúv. Žalovaný vystupuje v postavení spotrebiteľa, na čo aj súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal. Napriek tomu sa odklonil od ustanovení o ochrane spotrebiteľa, poprel ich účel a význam, čím poprel základné právo žalovaného na súdnu ochranu. V tomto smere dal do pozornosti odvolacieho súdu čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS. Zdôraznil, že

s právnym predchodcom žalobu uzavrel spotrebiteľskú zmluvu o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty U. na základe ktorej mu bol poskytnutý úverový rámec 1 800 eur, ktorý je v celom rozsahu splatený. Predmetná zmluva je formulárová, ktorú nemal možnosť ovplyvniť, meniť či pripomenkovať. Následne si žalobca uplatnil nárok, ktorý pozostával z plnení, ktoré možno považovať za nekalé obchodné podmienky. Prvoinštančný súd sa nezaoberal skutočnosťou, či bolo postúpenie pohľadávky právnym predchodcom žalobcu na žalobcu v súlade so zákonom. Zdôraznil, že banka nemôže postúpiť svoju pohľadávku na subjekt, ktorým nie je banka, pretože takéto postúpenie by bolo v rozpore so zákonom. Do pozornosti odvolacieho súdu dal rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/334/2018 z 17. januára 2018 a rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Co/87/2016 z 22. februára 2017. V konaní pred súdom prvej inštancie nebolo preukázané, aké náklady na vymáhanie pohľadávky si žalobca uplatňuje, pretože v tomto smere sa dokazovanie nevykonalo. Pri uzatváraní zmluvy nebolo dojednané ani žiadne poistné, napriek tomu súd prvej inštancie žalobe vyhovel aj v tejto časti. Prvoinštančný súd rovnako tak nedostatočne prihliadol na námietky ohľadom RPMN, ktorá musí byť aj pri revolvingovom úvere určiteľná. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 6Co/33/2018 z 24. októbra 2018.

19. Namietal porušenie povinnosti prvoinštančným súdom vyplývajúcich mu z § 291 a § 295 CSP. Zdôraznil, že súd prvej inštancie mal ex offo povinnosť skúmať existenciu neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve, pričom tak nepostupoval, čím porušil právo žalovaného na spravodlivé konanie. Takýmto postupom prvoinštančného súdu prišlo aj k porušeniu práva Európskej únie. Súd pri posudzovaní nárokov nemôže abstrahovať hmotné právo od práva procesného, preto nemôže opomenúť § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka a zároveň, z hľadiska procesného práva, aj § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré ukladá povinnosť dodávateľovi a jeho právnenému nástupcovi zdržať sa uplatňovania nekalej/neprijateľnej zmluvnej podmienky, ktorá už bola súdom vyhlásená za neprijateľnú, vo vzťahoch so všetkými spotrebiteľmi. Upriamil pozornosť na povinnosť súdov vykladať národné procesné a hmotné právo eurokonformne.

20. Rozhodnutie súdu prvej inštancie popiera základné princípy právneho štátu, pretože ústavné zakotvenie všeobecnej inkorporačnej normy, a tým aj prekonanie dualistickej koncepcie vzťahu medzinárodného práva a vnútroštátneho práva nie je možné interpretovať v zmysle referenčného hľadiska ratifikovaných a vyhlásených medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách pre posudzovanie vnútroštátneho práva s derogačnými dôsledkami, preto rozsah pojmu ústavného poriadku je potrebné vykladať v súlade s čl. 1 ods. 2 Ústavy SR. Dodal, že ochrana spotrebiteľa vychádza aj z článku 38 Charty základných práv Európskej únie, pričom k ochrane spotrebiteľa dochádza nepriamou aplikáciou práva EÚ a iba od orgánov verejnej moci, ktoré pozitívne právo aplikujú. Do pozornosti odvolacieho súdu dal rozsudok Súdneho dvora ES vo veci C-168/05 z 26. Októbra 2016 a vo veci C-243/08 z 4. júna 2009, ako aj rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 306/2010.

21. Záverom uviedol, že pokiaľ ide o nárok, ktorý si žalobca uplatnil, tento nemá oporu v právnej úprave, konal nekal a nemal naň nárok, preto poukázal na čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, v zmysle ktorého majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Prvoinštančný súd absolútne opomenul prihliadnúť na neprijateľné podmienky v spotrebiteľskej zmluve. Vzhľadom k uvedenému súd prvej inštancie vo veci nevykonal dostatočné dokazovanie, zmluvu dostatočne neposúdil podľa zásad spotrebiteľského práva a na základe vykonaného dokazovania nesprávne vo veci rozhodol. Predmetná úverová zmluva je s poukazom na vytýkané nedostatky bezúročná a bez poplatkov a postúpenie právneho predchodcu žalobcu na žalobcu bolo v rozpore so zákonom. Opakovane zdôraznil, že vrátil celú istinu, ktorú si od právneho predchodcu žalobcu požičal.

22. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 Zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonom stanovenej lehote, preskúmal rozsudok v napadnutej časti, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti výrokov V. a VI. podľa § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP v spojení s § 391 ods. 1 CSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

23. Podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v

takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

24. Podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

25. Z obsahu súdneho spisu odvolací súd zistil, že právny predchodca žalobcu sa žalobou domáhal voči žalovanému zaplata sumy 3 255,60 eura s 5 % ročnými úrokmi omeškania od 21. 07. 2019 do zaplata. Žalobu odvodnil tým, že dňa 03. 11. 2014 uzatvoril so žalovaným Zmluvu o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty U., na základe ktorej poskytol žalovanému kreditnú kartu, ku ktorej viedol účet č. XXXXXXXXXXXX. Žalovanému bol poskytnutý úver s úrokom vo výške 22,80 %. Ku dňu vystavenia výpisu z kartového účtu mal žalovaný schválený úverový rámec vo výške 1 800 eur a bol povinný žalobcovi platiť mesačnú splátku vo výške 60 eur. Žalovaný si nespĺnil svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy aj napriek viacerým výzvam žalobcu. Pred odstúpením pohľadávky na vymáhanie vystavil veriteľ k 10. 07. 2019 nový výpis z bankovej knihy s konečným stavom k 30. 06. 2019 obsahujúci súhrn debetných položiek, a to istiny, poplatkov, sankčného úroku a štandardného úroku s prihliadnutím na vykonané úhrady žalovaným. Súdny poplatok vo výške 195 eur žalobca zložil na účet Slovenskej pošty, a.s., dňa 27. 09. 2019.

26. Odvolací súd preskúmajúc dôvodnosť podaného odvolania zistil, že súd prvej inštancie, hoci v predmetnom spore uznesením zo dňa 09. 10. 2019 č. k. 15Csp/85/2019-52 vyhovel vstupu aktuálneho žalobcu do konania namiesto pôvodného žalobcu, neskúmal riadne otázku aktívnej legitímácie žalobcu, na ktorú je nevyhnutné prihliadať ex offo. Danosť aktívnej legitímácie žalobcu je úzko prepojená s postúpením pohľadávky, keďže žalobca, na ktorého bola postúpená pohľadávka, odvodzoval svoju aktívnu legitímáciu zo Zmluvy o postúpení pohľadávky. Postupcom bola banková obchodná spoločnosť.

27. Podľa § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.

28. Podľa § 524 ods. 2 Občianskeho zákonníka, s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

29. Podľa § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.

30. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. zákona o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o bankách“), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškani so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

31. Odvolací súd považuje za podstatné, že podmienkou úspechu žalobcu je preukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu na žalobou uplatnený nárok. Aktívnu vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie,

či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou súdneho konania. (Porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29.06.2010, sp. zn. 2Cdo 205/2009). Postúpenie pohľadávky je inštitútom, prostredníctvom ktorého dochádza v rozsahu postúpenia k zmene v subjekte záväzkového vzťahu, konkrétne k zmene v osobe veriteľa; zmena sa nedotýka práv a povinností dlžníka.

32. V tomto spore ide bezpochyby hmotnoprávne o spotrebiteľský právny vzťah, na ktorý v súdnom konaní je treba nazerať v optike spotrebiteľskej právnej ochrany v zmysle podmienok § 295 CSP. Skutočnosť, že všeobecný súd konal so stranou v konaní v postavení žalovaného a žalobe vyhovel, znamená, že dospel k záveru, že žalovaný je pasívne vecne legitimovaný, pričom nie je nevyhnutné, aby túto skutočnosť v rozhodnutí výslovne (*expressis verbis*) konštatoval (prvá časť právnej vety Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 191/2018 z 13. novembra 2018). Taktiež platí, že aktívnou vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta. To, že sa súd výslovne k vecnej legitímácii nevysloví, neznamená, že sa ňou v konaní nezaoberal (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29. 06. 2010, sp. zn. 2 Cdo 205/2009).

33. Súd prvej inštancie sa nijakým spôsobom nevysporiadal s vecnou aktívnou legitímáciou žalobcu, a teda i s platným postúpením pohľadávky na žalobcu, a to aj napriek tomu, že súd je povinný z úradnej moci prihliadať na oslabenie nároku žalobcu voči spotrebiteľovi, ktorým žalovaný nepochybne je. Postúpenie pohľadávky je pomerne bežným právnym úkonom, ak sa však postúpenie týka bankovej pohľadávky z bankového produktu, osobitný predpis dopĺňa zákonné pravidlá pre platné postúpenie. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky.

34. Predpokladmi postupiteľnosti pohľadávky podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách na inú osobu je splatnosť dlhu, omeškanie klienta trvajúce aspoň 90 dní a písomná výzva banky na splnenie povinnosti. Ak niektorý z týchto predpokladov nie je splnený, pohľadávka banky nie je postupiteľná a ak napriek tomu k jej postúpeniu došlo, ide o právny úkon neplatný pre rozpor so zákonom. V tomto smere odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo 26/2017 z 28. marca 2018 a rozsudok sp. zn. 1Cdo 147/2017 z 24. apríla 2018, v ktorých Najvyšší súd SR uviedol, že § 92 ods. 8 Zákona o bankách jednoznačne definuje podmienky, za akých možno resp. nemožno postúpiť pohľadávku patriacu banke buď inej banke alebo aj subjektu, ktorý nie je bankou. Prvá veta ustanovenia definuje dve takéto podmienky (nad rámec písomnej formy zmluvy o postúpení a nepotrebnosti súhlasu klienta s takýmto krokom, ktoré predpokladá už § 524 ods. 1 OZ), z ktorých prvou je písomná výzva banky uvažujúcej o postúpení riadne nesplácanej úverovej pohľadávky klientovi, aby pohľadávku splnil a druhou nepretržite viac než 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením čo i len časti jeho peňažného záväzku zodpovedajúceho pohľadávke banky. Druhá veta obsahuje úpravu situácie, v ktorej banka uplatniť právo pohľadávku postúpiť nebude môcť a to vtedy, ak klient ešte pred postúpením svoj omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva splní; okrem nej ale tiež prípad, v ktorom práve zmienené obmedzenie banky existovať nebude - vtedy, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo i len časti toho istého peňažného záväzku zákonom trval kvalifikovaný čas presahujúci jeden rok.

35. S poukazom na uvedené prvoinštančný súd v priebehu konania neskúmal splnenie podmienok postúpenia pohľadávky banky na nebankový subjekt - žalobcu, a teda nevysporiadal sa s podstatnými skutočnosťami, od ktorých vyplýva danosť vecnej aktívnej legitímácie žalobcu. Z odôvodnenia rozhodnutia teda nevyplýva, že by súd prvej inštancie pri preskúvaní platného postúpenia pohľadávky na danú vec aplikoval § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ktoré stanovuje predpoklady postupiteľnosti pohľadávky a súčasne dopĺňa zákonné pravidlá pre platné postúpenie pohľadávky. Uvedené platí bez ohľadu na skutočnosť, že súd rozhodoval o zmene účasti (strany žaloby) svojím uznesením zo dňa 09. 10. 2019, č. k. 15Csp/85/2019-52.

36. Odvolací súd dáva tiež do pozornosti, že je treba mať na zreteli, že neplatnosť postúpenia pohľadávky a nepreukázanie postúpenia pohľadávky majú v kontradiktórnom procese pri zisťovaní skutkového stavu (§ 215 CSP) rovnaké následky v podobe neúspechu (zamietnutia žaloby) z dôvodu absencie (preukázania) vecnej legitímácie.

37. S poukazom na vyššie zistené nedostatky v procesnom postupe súdu prvej inštancie, ale aj v nesprávnom právnom posúdení danej veci odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku V. a VI. je potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP v spojení s § 391 ods. 1 CSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súd prvej inštancie sa v ďalšom konaní bude zaoberať skúmaním splnenia podmienok postupiteľnosti pohľadávky z banky na nebankový subjekt. Na ten účel je treba žalobcovi poskytnúť priestor na preukázanie splnenia podmienok postúpenia z pôvodného subjektu.

38. V prípade, ak súd prvej inštancie dospeje k záveru, že prišlo k platnému postúpeniu pohľadávky, ktoré bude aj preukázané je potrebné, aby skúmal aj účinnosť predčasného zosplatnenia, ktoré súd ako skutkové zistenie pojal do odôvodnenia svojho rozhodnutia (pozri bod 12.5). Je síce pravda, že žalobca uvedenú skutočnosť v neskoršom konaní tvrdil (č. I. 73), ale z obsahu spisu nijako nevyplýva, že by žalobca dokazoval skutočnosť, že uvedený prejav vôle sa dostal do dispozície žalovaného. Absenciu doručenia „predčasného zosplatnenia“ namietal aj samotný žalovaný v priebehu konania (pozri vyjadrenie žalovaného zo dňa 29. 11. 2019, č. I. 57). Z absencie zisťovania rozhodujúcich skutočností pramení dôvod pre zrušenie napadnutého rozsudku (v napadnutej časti) podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP.

39. Vo vzťahu k spornosti RPMN odvolací súd poukazuje na odvolacie dôvody, ktorými žalovaný vyčítal rozsudku to, že poistenie dohodnuté v zmluve nebolo, ale súd v tejto časti žalobe vyhovel.

40. Odvolací súd poukazuje na to, že zákonodarca v ust. § 2 písm. g/ zák. č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy podal legálny výklad toho, čo je treba chápať pod pojmom „celkové náklady spotrebiteľa“. Okrem iného uviedol, že do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Uvedená definícia jednoznačne zakotvuje, že poistné je treba zahrnúť do celkových nákladov za podmienky, že ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

41. V tomto prípade odvolací súd konštatuje, že ak z právneho vzťahu medzi stranami sporu nevyplývalo, že bolo dojednané poistné (čo tvrdil aj samotný žalovaný), potom nemožno rozvíjať ani úvahy o tom, či sa suma poistného mala premietnuť v celkových nákladoch, resp. vo vstupných hodnotách pre výpočet RPMN, resp. v sume priznanej žalobcovi vo vyhovujúcom výroku napadnutého rozsudku. Ak prvoinštančný súd v rámci ďalšieho konania zistí, že poistné bolo súčasťou zmluvného vzťahu, treba sa s poistným v zmysle vyššie uvedeného vysporiadať.

42. Pokiaľ išlo o samotný údaj - RPMN odvolací súd poukazuje na charakter zmluvného vzťahu z pohľadu typu spotrebiteľského úveru. V tomto prípade išlo o tzv. revolvingový úver, ktorý sa čerpá prostredníctvom „kreditného systému“, pri ktorom nie je možné jednoznačne uviesť RPMN, nakoľko tento údaj sa dá určiť len na začiatku poskytnutia úveru na základe známych vstupných údajov, ale tiež s potrebou simulovať určité vstupné údaje RPMN, nie je to však možné vyčísliť v priebehu revolvingu, keď možno úver čerpať a priebežne dopĺňať, a tak sa menia údaje relevantné pre výpočet RPMN. Navyše, uvedený úver nie je v zásade obmedzený, čo do času jeho poskytovania. Uzatváraný je na dobu neurčitú. Pri tejto forme úveru je stanovený „len“ tzv. úverový rámec, teda suma, do výšky ktorej spotrebiteľ môže úver čerpať. Skutočná výška čerpaných prostriedkov a od nej sa odvíjajúca výška splátok, prípadne spôsob čerpania (pravidelnosť, výška a podobne) sú však v čase uzatvorenia úverovej zmluvy neznáme. Pretože tieto údaje sú podkladovými pre určenie RPMN, nemožno údaj o reálnej výške RPMN pre daný, ešte len budúci úver, v čase uzatvorenia úverovej zmluvy určiť. Uvedené platí o výške skutočne čerpaného úveru ako aj rozsah jeho následného splácania. Možno súhlasiť s tým, že uvedenie RPMN je jednou z náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to bez ohľadu na to, či ide o revolvingový úver, resp. iný druh spotrebiteľského úveru. V zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. RPMN majú byť vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom sa uvedú všetky

predpoklady použité na výpočet tejto RPMN. Z uvedeného je zrejmé, že v čase uzatvorenia zmluvy je možné vypočítať RPMN z hodnoty úverového rámca indikatívnym výpočtom, ktorý sa poskytuje spotrebiteľovi.

43. Závery prvoinštančného súdu o RPMN odvolací považuje za správne (pozri bod 14.2.) do tej miery, že výške hodnoty RPMN v zmluve musí byť uvedená v zmluve, pričom vzhľadom na dobu splácania (neurčito) a neznámu výšku čerpania, je možno RPMN uviesť vzorom pri predpoklade úplného čerpania a príkladom uvedených splátok počas určeného obdobia. Zmluva obsahovala indikatívny údaj o výške RPMN ako aj údaje o vstupných údajoch, ktoré boli pri indikatívnom výpočte použité. Použité údaje boli výška spotrebiteľského úveru (konkrétna), počet splátok (indikatívna), vrátane výšky splátky (a výšky poslednej splátky). V tomto prípade zmluva údaj o RPMN obsahuje.

44. Podľa § 52 ods. 1 prvej vety vyhlášky č. 543/2005 Z. z., Spravovacím a kancelárskym poriadkom pre okresné sudy, krajské sudy, Špecializovaný trestný súd a vojenské sudy, zápisnica o súdnom pojednávaní okrem náležitostí ustanovených predpismi o konaní pred súdmi obsahuje všetky podstatné okolnosti a poučenia poskytnuté súdom.

45. Podľa § 181 ods. 2 CSP, po úkonoch podľa odseku 1 súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. To neplatí, ak tak už postupoval pri predbežnom prejednaní sporu.

46. V závere odvolací súd poukazuje na to, že hoci súd prvej inštancie realizoval postup podľa § 181 ods. 2 CSP, z obsahu zápisnice nemožno zistiť čo bolo predmetom záverov zachytených na pojednávaní. Obligatórne určenie sporných a nesporných skutkových tvrdení a vymedzenie predmetu dokazovania má zásadný význam pre ďalší procesný postup strán v kontradiktórnom sporovom konaní. Postup súdu musí byť pre strany a ich zástupcov na základe uvedených úkonov predvídateľný a transparentný.

47. Vzhľadom na uvedené prvoinštančný súd prednostne vyhodnotí podmienky platného postúpenia pohľadávky, následne sa vysporiada s tým, či a kedy prišlo k predčasnému zosplatneniu, pričom ak z konania nevyplynie potreba posudzovania iných otázok, bude vychádzať zo svojich správnych záverov ohľadne RPMN, pričom je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP) vyjadreným v tomto uznesení.

48. O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie vo svojom novom rozhodnutí podľa § 396 ods. 3 CSP.

49. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá Civilného sporového poriadku v spojení s § 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený

osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).